

บทที่ 3

การศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการแต่งวรรณคดีสำหรับวัยรุ่น

หัวเรื่อง

1. รูปแบบโดยทั่วไปของวรรณคดี
2. รูปแบบของวรรณคดีสำหรับวัยรุ่น
3. การศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการแต่งวรรณคดีสำหรับวัยรุ่น

แนวคิด

1. รูปแบบโดยทั่วไปของวรรณคดีมี 2 ประเภทคือ ร้อยแก้วกับร้อยกรอง
2. รูปแบบของวรรณคดีสำหรับวัยรุ่นมี 2 ประเภทคือ ร้อยแก้วและร้อยกรองเช่นกัน โดย ร้อยแก้วได้แก่นวนิยาย เรื่องสั้น และเรื่องเล่า ร้อยกรองได้แก่ บทร้อยกรองที่มีฉันทลักษณ์ เช่น กาพย์ กลอน โคลง และบทร้อยกรองไร้ฉันทลักษณ์เช่น กลอนเปล่า เป็นต้น
3. รูปแบบการแต่งวรรณคดีสำหรับวัยรุ่นทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง มีทั้งที่แต่งถูกต้องตามรูปแบบการประพันธ์ และแต่งไม่ถูกต้องตามรูปแบบการประพันธ์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากตัวผู้แต่งที่สนใจจะแต่งให้ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องตามรูปแบบการประพันธ์

วัตถุประสงค์

เมื่อศึกษาบทที่ 3 จบแล้ว นักศึกษาสามารถ

1. กล่าวถึงรูปแบบโดยทั่วไปของวรรณคดีได้
2. กล่าวถึงรูปแบบของวรรณคดีสำหรับวัยรุ่น
3. อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับรูปแบบการแต่งวรรณคดีสำหรับวัยรุ่นแต่ละประเภทได้

เนื้อหา

การศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการแต่งวรรณคดีสำหรับวัยรุ่น

เพื่อให้นักศึกษาได้เข้าใจและเรียนรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบต่างๆของวรรณคดีสำหรับวัยรุ่น ดังนั้นเนื้อหาในวิชานี้จะได้กล่าวถึงการศึกษาและวิเคราะห์วรรณคดีสำหรับวัยรุ่น ตามองค์ประกอบของวรรณคดีไปในหัวข้อต่อไปนี้

1. รูปแบบ
2. แนวเรื่อง
3. โครงเรื่อง
4. การสร้างตัวละคร
5. กลวิธีการประพันธ์
6. จริยธรรมและอิทธิพลที่ได้รับและมีต่อสังคม

โดยในบทนี้จะได้กล่าวถึงหัวข้อการศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบวรรณคดีสำหรับวัยรุ่นเป็นอันดับแรก

1. รูปแบบโดยทั่วไปของวรรณคดี

รูปแบบโดยทั่วไปของวรรณคดี แบ่งตามลักษณะคำประพันธ์ได้ 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ร้อยแก้ว (Prose) และร้อยกรอง (Verse)

1. ร้อยแก้ว เช่น นิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร สารคดี เรื่องเล่า จดหมาย เป็นต้น
2. ร้อยกรอง เช่น กาพย์ กลอน ฉันท์ ลิลิต ร่าย กลอนเปล่า เป็นต้น

2. รูปแบบของวรรณคดีสำหรับวัยรุ่น

จากการศึกษาวรรณคดีสำหรับวัยรุ่นทั้งในอดีตและปัจจุบัน พบว่ารูปแบบในการแต่งวรรณคดีสำหรับวัยรุ่นมี 2 ประเภทใหญ่ๆ เช่นกันคือ ร้อยแก้วและร้อยกรอง โดยร้อยแก้วมีทั้งนวนิยาย เรื่องสั้น และเรื่องเล่า ส่วนร้อยกรองหากเป็นวรรณคดีในอดีตจะเป็นร้อยกรองที่เคร่งครัดฉันทลักษณ์ เช่น เพลงยาว มักจะแต่งเป็นกลอนแปด มีทนะพารา ซึ่งเป็นวรรณคดีในพระราชนิพนธ์ของรัชกาลที่ 6 แต่งเป็นบทละครพูดคำฉันท์ เป็นต้น หากเป็นวรรณคดีปัจจุบันจะแต่งเป็นกลอนเปล่า ซึ่งไม่เคร่งครัดฉันทลักษณ์หรือลักษณะบังคับในการแต่ง

3. การศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการแต่งวรรณคดีสำหรับวัยรุ่น

ในการศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบวรรณคดีสำหรับวัยรุ่นในที่นี่ จะได้กล่าวถึงรูปแบบของ

ฉบับแรกๆ ปรากฏว่ามีเพียงบทกวีประมาณ 100 บทเท่านั้น เรื่อง ของนาฏ ของ นาฏ กวี 112 หน้า วิเคราะห์ของ "เทพรัตน์ ส่องแสง" หน้า 116 หน้า ขึ้นต้นเป็นมะลิซ้อน พอแตกใบอ่อน เป็นมะลิลา ของ "มวนยา พร" หน้า 74 หน้า ห้องครูวิไล ตึกใหม่ชั้นสอง ของ "ประภาส ชลศรานนท์" หน้า 81 หน้า จีบกระชู้กระจี ของ "วโรดม" หน้า 129 หน้า วิทยวนคอนแวนต์ ของ "สุพรรณิการ์" หน้า 170 หน้า

นวนิยายบางเรื่องนอกจากจะมีขนาดสั้นแล้ว รูปแบบการแต่งยังไม่เด่นชัดตามแบบฉบับของการแต่งนวนิยาย เช่น วางโครงเรื่องไม่เป็นระบบ ไม่ได้กำหนดแนวคิดหลัก แนวคิดรอง ไม่มีจุดจบหรือคลี่คลายปัญหาที่เด่นชัด เป็นต้น ทำให้เนื้อหาขาดความเข้มข้น และอาจเป็นข้อด้อยในเชิงวรรณศิลป์ ซึ่งจะได้กล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในบทที่กล่าวถึงการศึกษาและวิเคราะห์โครงเรื่องวรรณคดีสำหรับวัยรุ่นต่อไป

อนึ่งวรรณคดีบางเรื่องมีลักษณะคาบเกี่ยวระหว่างนวนิยาย เรื่องสั้น หรือเรื่องเล่า เช่น เรื่อง กลิ่นสีและกาวแป้ง ของ "พิชญ์ สุข" ขึ้นต้นเป็นมะลิซ้อน พอแตกใบอ่อนเป็นมะลิลา ของ "มวนยา พร" ซึ่งหากพิจารณาคร่าวๆ จะจัดเป็นเรื่องสั้นก็ได้ เพราะเขียนเป็นตอนๆ ไม่ต่อเนื่องกัน หรือจะจัด

